

**Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete;
tlučte, a otevře se vám.**

**Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete;
tlučte, a otevře se vám.**

17. NEDĚLE V MEZIDOBÍ CYKLU C

Evangelium (Lk 11,1-13)

Jednoho dne se (Ježíš) na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuved' nás v pokušení.“ Řekl jim (dále): „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: `Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.` On však by mu zevnitř odpověděl: `Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.` Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Jednoho dne se (Ježíš) na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky.“ V této modlitbě Mistr dává „možnost“ oslovit Boha tak, jak ho oslovoval on sám: Otče (původní aramejské „abba“ znamená doslova „tatínku“). Toto oslovení je projevem blízkého, důvěrného vztahu s Bohem. Ježíš přináší s sebou něco velmi nového: oslovení „Otče“ není už chápáno čistě kolektivně (Bůh jako Otec celého společenství Izraele), ale je výsadou každého jednotlivého učedníka. Díky Ježíši se totiž přiblížilo Boží království, tudíž Bůh sám je nyní blízko, velmi blízko, tak jako táta svému dítěti – proto oslovení „táto“. A jednoduchost modlitby Páně je v kontrastu k „barokní rozvětvenosti“ mnoha židovských modliteb.

Odpověděl jim: Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Ve zkratce se dá říci, že modlitba Páně prosí o jedno: Otče, přijď! Přijď a ukaž se jako Bůh a Otec (posvěť se tvé jméno), přijď jako mocný vladař (přijď tvé království), přijď jako Otec starostlivý, pečující o své děti (chléb náš vezdejší dej nám dnes), přijď jako ten, kdo přemáhá zlo a jeho

následky (odpusť nám hříchy, neuveď nás v pokušení). Samozřejmě že toto vše se má nyní uskutečnit skrze Krista.

První dvě prosby obsahují něco, co přesahuje lidské schopnosti: Boží jméno (jméno v Bibli zastupuje samotnou osobu) má být posvěceno, tj. má se ukázat, že Bůh je svatý (svatý v biblickém pojetí znamená oddělený od profánního a pozemského). Druhá prosba vyjadřuje přání, aby Bůh vzal do rukou životy lidí, aby ukázal svou moc.

Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. Užití množného čísla v pokračování modlitby prozrazuje, že tuto modlitbu vyslovuje učedník spojený se společenstvím: kdo nemá církve za matku, nemá Boha za Otce (sv. Irenej). Tyto prosby jsou projevem důvěry a odkázanosti na Otce. Tak jako Izrael na poušti dostával od samotného Hospodina „chléb z nebe, přiděl na každý den“ (Ex 16,4), i učedník prosí dobrého Otce o chléb (tj. o potřebné k životu – chápat tento chléb jako eucharistii neodpovídá původnímu smyslu, ale v pozdější aplikaci je legitimní, protože i mana je předobrazem eucharistie).

A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuveď nás v pokušení. Přestože jsou dlužníci, děti Boží se s důvěrou obrací na Otce s prosbou o odpuštění. Dovětek „jako i my odpouštíme našim viníkům“ není v pravém slova smyslu podmínkou Božího odpuštění. Spíš je to tak, že Bůh nemůže obdařit odpuštěním, pokud někdo nechce odpustit: neodpuštění je totiž „zavřenou železnou branou“. Boží otcovství se projevuje tam, kde je žité lidské bratrství.

Formulace „neuveď nás v pokušení“ je poněkud zavádějící. Pro lepší pochopení je třeba uvést, že podle starozákonního uvažování je Bůh příčinou všeho, i zla. Starý zákon nerozlišuje mezi prvotními a druhotnými příčinami, mezi zlem „dopuštěným“ a „chtěným“, proto hovoří takto zjednodušeně o Bohu, původci všeho. Tím se však jasně vyznává, že Bohu se nic nevymyká z rukou.

Řekl jim (dále): „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: `Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.` On však by mu zevnitř odpověděl: `Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.`“ Dokážete si představit, že by soused nevyslyšel prosbu známého? Nemyslitelné! Tím spíš na Východě, kde lidé mají vytríbený smysl pro pohostinnost. A zrovna tak Bůh nenechává vyjít naprázdno volání svých dětí.

Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Vyslyšení se dostaví díky vytrvalosti, doslova drzosti, nestydatosti chápané v kladném smyslu, tedy jako neúprosnost, odvážnost.

Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí! Efektivita modlitby je pak opět znázorněna připodobněním z běžného života. Otec dává to, co žádáme – ba dokonce něco neskonale většího, totiž dar Ducha. Bude vám dáno: Bůh dá a otevře. Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno – protože se jedná o tři paralelní výroky, zjevně se zde mluví o tomtéž: prosit znamená hledat a tlouci.

SHRNUTÍ

U Lukáše je Kristus vzorem modlitebníka. A jak nás učí se modlit? Modlitbou k Otci, která zahrnuje všechny modlitby. V ní se v zásadě prosí o jedno: aby sám Bůh přišel. A tento Otec má přijít skrze svou svatost („posvěť se tvé jméno“ znamená „ať se ty sám ukážeš jako svatý, ukaž se a projev jako Bůh“), království a vůli, skrze svoji láskyplnou péči o vše potřebné („chléb, tj. pokrm pro tento život“), skrze odpuštění, skrze vysvobození od vlivu zlého ducha.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Jedna z prvních slůvek, která se v životě naučíme, jsou „děkuji“ a „prosím“. Nejdřív se učíme děkovat za vše rodičům – těm, kteří o nás pečují, a také prosit za to, co potřebujeme. Děkovat a prosit musí umět ale i dospělí! Vždyť je toho tolik, co neustále dostáváme nejen od lidí, ale i od Boha, a tolik toho, za co je třeba prosit! Nikdo si totiž v životě nevystačí sám... V následujícím týdnu najdi každý den jednu věc, za kterou můžeš Bohu poděkovat a poděkuj, a jednu, o kterou můžeš Boha prosit a popros o ni.

Starší:

Ježíš učí své učedníky modlitbu „Otče náš“, která je plná proseb. Znamená to, že pro člověka je hodně důležité umět prosit. K tomu jsou ale nutné dvě podmínky: člověk musí jednak vnímat svou vlastní nedostatečnost a neschopnost si v životě zajistit všechno sám (za peníze se nedá všechno koupit!), a poté musí také vnímat Boží velikost a lásku, s kterou o nás pečuje, vnímat Boha, jako toho, který nám má co dát. A to největší, co nám může dát, je On sám... Prosme: „Pane, potřebuji Tě! Bez Tebe nemohu být skutečně šťastný!“

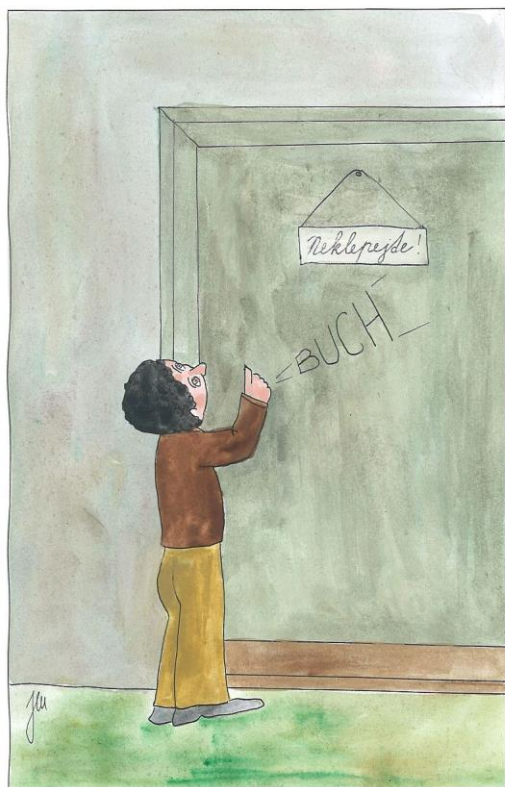
Zkusme si

Mladší / Starší

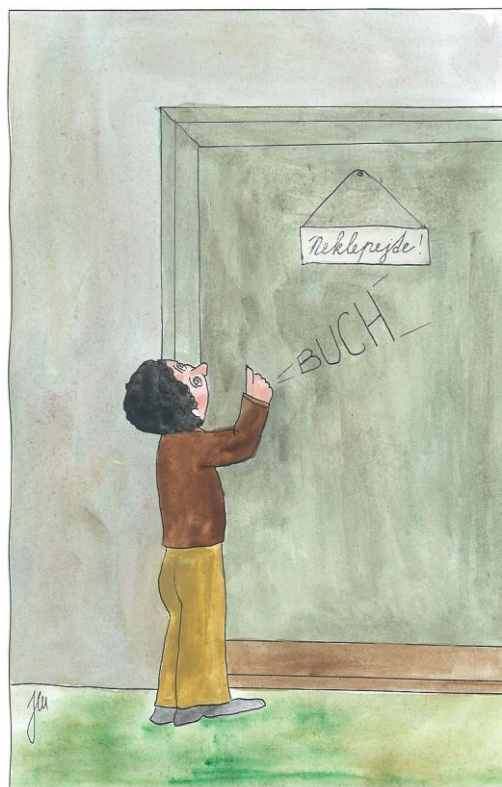
Bůh nám dává dobré dary, a to někdy takovým způsobem, jakým bychom to vůbec nečekali. Zkuste doma nebo na táboře zorganizovat hru na „tajný dar“! Všechna jména účastníků napište na papírky a každý si někoho druhého vylosuje. Během určeného času pro něj musí připravit drobný dárek tak, aby ani obsah, ani způsob předání neukazoval na dárce. Úspěch se samozřejmě měří jak radostí obdarovaného, tak i dokonalostí, jak se dárce dokáže „skrýt“. Nejlepším závěrem pak je samozřejmě zachovat tajemství dárců! ☺

Pokud nebudeš mít příležitost zahrát si „tajný dar“ ve skupině, můžeš to zkusit i sám – vyber si ve svém okolí někoho, komu by dárek udělal opravdovou radost, ostatní pravidla platí jako pro skupinovou hru.

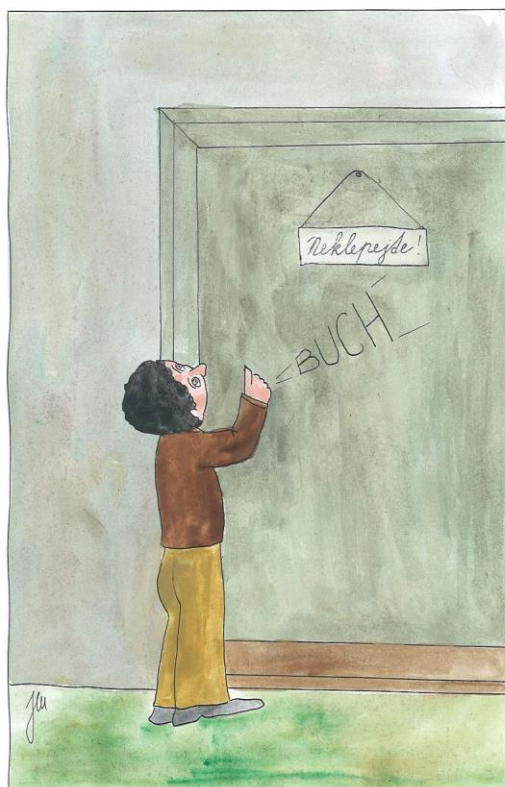
Opět pak můžete na konci léta ve své skupině sdílet, jak se vám „tajný dar“ povedl!

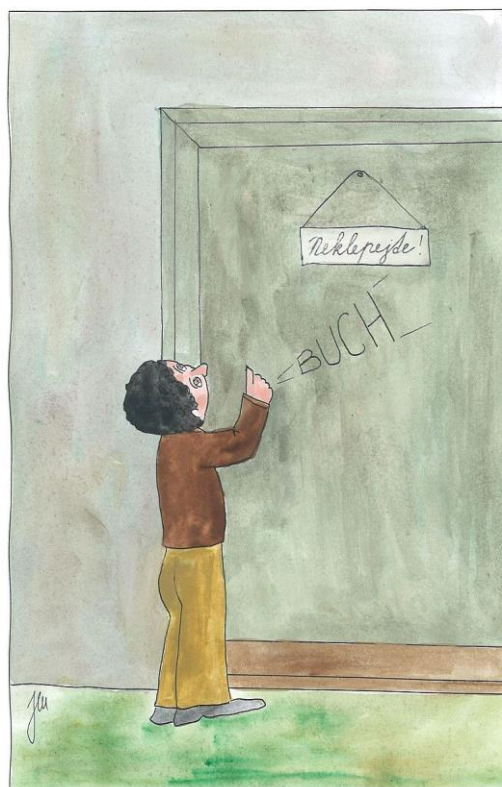
17. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 11,1-13

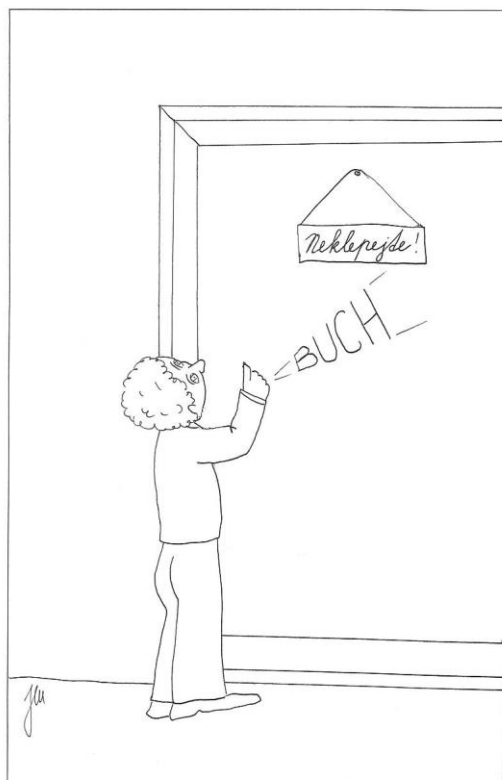
17. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 11,1-13

17. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 11,1-13

17. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 11,1-13

17. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 11,1-13

17. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 11,1-13

17. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 11,1-13

17. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 11,1-13